

Pašvaldības aģentūra
RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA BIROJS

Reģistrācijas Nr. 90002099755, Dzirnavu iela 60A-21, Rīga, LV-1050,
tālrunis 67105941, fakss 67105998, e-pasts: rpab@riga.lv

RĪGAS PILSĒTAS ARHITEKTA KOLEĢIJAS

SĒDES PROTOKOLS

20.12.2012.

Nr. 4 (74)

Sēde notiek: Rīgā, Pilsētas arhitekta birojs, Dzirnavu ielā 60/2 – 21

Sēdē piedalās: Kolēģijas locekļi: V.Valgums, A.Kronbergs, G.Grikmane, I.Leikums, A.Pauniņš, J.Dambis, I.Purmale, V.Brūzis

Pilsētas arhitekta birojs: R.Bula, I.Metnieks, Z.Treimane Īpaši aicinātas amatpersonas:
Rīgas pilsētas izpilddirektors J.Radzevičs

RD Pilsētas attīstības komitejas priekšsēdētājs: V.Jerošenko

Rīgas domes Pilsētas attīstības departaments: M.Eisaka, I.Staša-Šaršūne, I.Renkvice

Rīgas domes Īpašuma departaments: O.Burovs, D.Dumbre, B.Prikaša

Dailes teātra pārstāvis: E.Duka Plašsaziņas līdzekļi:

A.Lūse – žurnāls «Latvijas Būvniecība», I.Motivāns – aģentūra LETA

Sēdi vada: G.Princis

Sēdi pieraksta: I.Metnieks

Sēdē nepiedalās: E.Bērziņš, J.Dripe, M.Straume

Darba kārtībā: Dailes teātrim piegulošās kultūras telpas attīstības stratēģija – kvartāla telpiskā studija (turpmāk tekstā – Studija), kuru pēc pašvaldības aģentūras «Rīgas pilsētas arhitekta birojs» pasūtījuma sagatavojis SIA «Zenico projekts» arhitekts Viktors Valgums. Studijas būtība tika formulēta saskaņā ar kolēģijas 19.01.2012. un 22.03.2012. sēdes lēmumu izstrādāt studiju, lai analizētu kvartāla laukuma daļas plānojuma un telpisko sakārtošanu/attīstību, kas būtu par pamatu grozījumu piedāvājumam un dotu iespēju regulēt zemes nomas līgumus, lai pilsēttelpu sakārtotu, bet nevis veidotu, vadoties pēc nomas līgumiem.

KOLĒĢIJAS ZIŅOJUMS

G.Princis pasakās klātesošajiem par ierašanos un plkst. 15:05 atklāj Rīgas pilsētas arhitekta kolēģijas (turpmāk tekstā – Kolēģijas) 4. sēdi. Vispirms vārds tiek dots V.Jerošenko, kurš apsveic klātesošos ar gaidāmajiem Ziemassvētkiem un pasakās Kolēģijas locekļiem par laiku, ko tie brīvprātīgi velta Rīgas arhitektūras vērtību saglabāšanai un attīstībai. Viņš uzsver Kolēģijas neaizstājamo lomu atšķirīgu arhitektūras filozofiju konsolidācijā, kas rīdniekiem sniedz izsvērtus un profesionālus padomus jaunas pilsētas apbūves plānošanā un pilsētvides

vērtību saglabāšanā. V.Jerošenko novēl Kolēģijai dot profesionāli izsvērtu viedokli par iespējami labāko Dailes teātrim piegulošās kultūras telpas attīstības stratēģiju, kas korelētu ar rīdzinieku un pārējo Latvijas iedzīvotāju vajadzībām un vēlmēm. V.Valgums izklāsta Studijas mērķi un uzdevumus, raksturo esošo pilsēt būvniecisko situāciju un norāda uz galvenajiem telpiskās struktūras elementiem:

- piegulošo kvartālu apbūve ar Rīgas vēsturiskam centram raksturīgu homogēnu perimetrālo apbūvi ar augstu kultūrvēsturisko vērtību;

- Dailes teātra ēka – klasisks modernisma stila paraugs ar visiem tam piemītošajiem atribūtiem, kura kompozicionālo vērtību uztveršanai nepieciešama noteikta pilsētas ārtelpa;

- bijusī 1. slimnīcas Sieviešu klīnikas ēka – 1902. gadā pēc Reinholda Šmēlinga projekta būvēta ķieģeļu eklektisma stila paraugs ar kultūrvēsturisku vērtību;

- apstādījumu fragmenti ar sezonālu telpisko iedarbību, zemu dendroloģisku vērtību un gandrīz izsmeltu laika limitu. Tiek sniegts īss ieskats Dailes teātra apbūves priekšlikumu vēsturē. Ņemot vērā 1. slimnīcas teritorijas publiskās pieejamības potenciālu, izpētes robežas ir paplašinātas, daļu no tās iekļaujot Studijas objektam piegulošajā teritorijā. Dailes teātra ēka un tās publiskā ārtelpa – priekšlaukums – tika veidoti vienā no nozīmīgākajiem Brīvības ielas kvartāliem pēc 60. gadu modernās arhitektūras kanoniem, ignorējot pilsētas vēsturisko telpisko uzbūvi. Nerealizētā kompleksā risinājuma dēļ kvartāla daļas telpiskā kompozīcija joprojām nav pabeigta. Disonansi pastiprina divu brīvstāvošu dažādu stilu un funkcionalitātes ēku konkurence (Sieviešu klīnikas un teātra). Vairāku apbūves variantu analīzes rezultātā galvenais secinājums – realizējot perimetrālu atvērta tipa apbūvi vai brīvstāvošu būvapjomu fragmentā gar Brīvības ielu no Šarlotes ielas, izveidot telpiski saprotamu Dailes teātra priekšlaukumu nav iespējams. Izvērtēšanai tiek piedāvāti trīs attīstības scenāriji:

- saglabāt nemainīgu esošo telpisko struktūru, veicot publiskās telpas labiekārtojuma pasākumus esošās robežās

vai veikt būtiskus pilsētvides pārveidojumus: - variants A: izveidot priekšlaukumu, teritorijas ZA daļā paralēli Bruņinieku ielai paredzot apbūvi ar distanci no teātra ēkas, kas ir ekvivalenta iedibinātajam attālumam no teātra apjoma līdz Bruņinieku ielas apbūvei. Apbūve gar Brīvības un Šarlotes ielu tiek turpināta kontekstā ar apkārtējo apbūvi, ievērojot RVC TIAN perimetrālās apbūves nosacījumus. Sieviešu klīnikas ēkas apjoms tiek integrēts jaunajā apbūvē. - variants B: laukuma kulisi veido apstādījumi – pilsētas nozīmes rekreācijas zona bez apbūves iespējām, ielas parks, kuru noslēdz pilsētas nozīmes publiskā ēka. Šis variants paredz Sieviešu klīnikas ēkas nojaukšanu.

JAUTĀJUMI PAR ZIŅOJUMU

O.Burovs jautā, vai ir ņemts vērā, ka vienā no potenciāli nojaucamajām slimnīcas ēkām – poliklīnikā – šobrīd jau notiek projektēšana un ir sākta arī būvniecība. Līgums par pārbūves darbiem ir noslēgts pirms pusotra gada. Arhitekts S.Ļikiforovs ir sācis projektēt tās jauno operāciju bloku. Lai varētu spriest par kvartāla nākotnes telpiskajām vīzijām, ir jārunā arī ar slimnīcu un jāizdibina, kādi ir tās mērķi. Rīgas domes Īpašumu departaments vēlas, lai tā arī turpmāk darbotos kā slimnīca. I.Purmale jautā, kāda ir Dailes teātra perspektīvā attīstības

analīze. V.Valgums atbild, ka ir 12 varianti, kā atrisināt Dailes teātra attīstību ar piebūvi. Ja tas ir nepieciešams, tad labāk būtu renovēt teātra aizmugures daļu. Piebūvi ir iespēja veidot arī citur, ne aizmugurē. Mēs šīs vajadzības neesam apzinājuši. E.Duka norāda uz jaunas 300 skatītāju vietu zāles nepieciešamību nākotnē, kas ideālā variantā labāk noslogotu pārāk lielo vestibulu, kuru šobrīd aizpilda dažādas izstādes. Liels potenciāls ir piebūvei no slimnīcas puses virs darbnīcas korpusa virzienā uz augšu. Pirmajās skicēs tur bija plānotas mēģinājumu zāles. Neatrisināts joprojām ir Dailes teātra auto transporta piebraukšanas jautājums, nav skaidrības, vai to organizēt pazemē vai virszemē. I.Purmale atbild, ka pazemes vai virszemes autostāvvietu risinājums ir tālākās Studijas jautājums. Šobrīd svarīgākais ir kvartāla telpiskais aspekts.

UZAICINĀTO EKSPERTU VIEDOKĻI

J.Radzevičs norāda, ka galvenais uzdevums šobrīd ir nevis iezīmēt eventuālo būvobjektu, bet noskaidrot, kāda tad būs Dailes teātra laukuma un kvartāla funkcionālā nozīme nākotnē. Svarīgs aspekts šajā ziņā ir arī zemes piederības jautājums un spēkā esošie nomas līgumi, kas šajā kvartālā piekrīt gan pilsētai, gan valstij. B.Prikaša aicina pēc veiktās Studijas uzrunāt kvartāla īpašniekus un uzzināt viņu intereses šajā jautājumā, t.sk. slimnīcu, ko viņi ir iecerējuši projektēt. Šobrīd par to ir iespējams spriest tikai vispārīgi un pieņemt to zināšanai. Jautājums – ko mēs darām ar reāliem nomniekiem, kam ir līgumi un saistības, kuru nepildīšanas gadījumā draud līgumsods. O.Burovs uzsver, ka slimnīcas apjoms ir veidots kā vienots pilsētvides ansamblis. Mērķis ir sakārtot esošo struktūru jau esošajās ēkās. E.Duka aicina sakārtot esošo Dailes teātra laukumu, kas daudz līdzekļu neprasītu. Nevajadzētu tāpēc iet pazemē, taču būtu labi, ja apmeklētāji varētu kaut kur novietot savas automašīnas. Studijas piedāvātajos apjomos kāds stāvs ir par augstu. Dailes teātra arhitekta M.Staņa savā projektā bija ietvērusi caurskatāmību un bija daudz domājusi par skatiem uz teātra vestibulu no attāluma. O.Burovs ir par apakšzemes stāvvietu. E.Duka piebilst, ka pazemē ir maz vietas – ja tur var nolikt tikai 200 mašīnas, tas investoriem nav interesanti. V.Valgums Dailes teātra laukumam ir jābūt publiskai slodzei. Šobrīd runa nav par arhitektūru. Tas ir tikai priekšnoteikums grafiskajiem apbūves noteikumiem. Arhitektūra ir nākamais jautājums. Funkcionālie jautājumi un transporta attīstība ir nākamie soļi. Īpašuma attiecības ir tālākās attīstības aspekts.

ARHITEKTA KOLĒGIJAS PADOMI

V.Brūzis Studijas priekšlikums ir mēģinājums noteikt laukuma robežas – diskutējamā vieta iezīmēta ar koku rindu. Ir jānošķir tas, kas ir pasniegts Studijā, no tā, kāda šī telpa varētu izskatīties nākotnē. Ir jārunā par principiem – telpiskajiem un labiekārtojuma risinājumiem, kas piedod fasādēm daiļumu un atdzīvina robežu. Kvartāla stūrī, Brīvības un Šarlotes ielas krustojumā, viss ir saasināts. V.Valgums faktiski saasina situāciju, lai caur to rastu risinājumu. Šarlotes ielā varētu veidoties perimetrālā apbūve – ēkas ar kvalitatīvu priekšdārzu kā Maikapara namam. Ir tikai apsveicami, ka šo vietu ierobežo un tur attīsta tirdzniecību. V.Brūzis atbalsta iezīmēto Dailes teātra laukuma robežu un telpisko sāna kulisi, kas radītu apejamu jaunā kvartāla perimetru. J.Dambis atzīmē, ka šis kvartāls ļoti atšķiras no pārējiem dominējošajiem kvartāliem Rīgā. Te ir zaļumi, nav stūra apbūves – tā ir vērtība, ko vajag saglabāt. Atšķirība ir vērtība. Šī vieta nav jātaisa līdzīga pārējiem kvartāliem. Iecere ir atbalstīt un saglabāt Rīgas 1. slimnīcas funkciju. Kvartālam kopumā pašreiz ir divas nozīmīgas funkcijas – medicīna un

teātris, un nevajadzētu ieviest vēl kādu trešo, kur nav iesaistīta sabiedrība. Nākotnē teātrim papildinājums ir vajadzīgs, un jaunais apjoms īpaši aktuāls būs vakara stundās. R.Šmēlinga māja ir vēsturiska vērtība, ko nevajadzētu nojaukt. Studijā piedāvātie jaunie apjomi ir pretrunā ar vēsturisko plānojuma struktūru, kāds ir kvartālam kopumā. Ja jaunie apjomi neiederas izskatā, tad, ja nevar atrast neko interesantu, labāk ir atstāt, kā ir. Labāk, lai šajā vietā ir atpūtas un publiskā funkcija, kāds paviljons, neliela apjoma objekts, kas piesaista sabiedrību. Nevajadzētu aizbūvēt Brīvības un Šarlotes ielas stūri kā perimetrālās apbūves akcentu. Šobrīd nepārlicina neviens no piedāvātajiem variantiem. G.Grikmane uzsver funkcijas nozīmi, kam ir domāts Dailes teātra priekšlaukums. Mūsdienās funkcija var noteikt formu. Laukumam teātra priekšā nav jābūt organizētam simetriski. Esošā stāvvietā laukumam šajā vietā nav labākā funkcija, bet tehniski šis jautājums ir atrisināms un sakārtojams. Sociāli nelabvēlīgo indivīdu uzturēšanās Dailes teātra laukumā ir vides kvalitātes jautājums. Tāpat nekas nelabvēlīgs nav jautājums par mazo priekšlaukuma šķērsotāju skaitu, tur nav jāatrodas obligātai tranzīta zonai, otrā pusē atrodas veikali, kur var staigāt. Vajag sakārtot vidi. Nevajag pilnībā noliegt pašreizējo situāciju. Kāpēc mainīt laukuma organizāciju ar jaunu arhitektūru? Labāk ir paplašināt tā robežas līdz Šarlotes un Brīvības ielas stūrim. Šādu stūru Rīgā ir maz, un tas varētu būt laukuma nobeiguma akcents. Pārbīdām iecerēto robežu tālāk līdz krustojumam. Šobrīd jau arī ir labi, kā ir. Kvartālā būtu vēlams solitāra apbūve. Skata fonā no Bruņinieku ielas uz teātri nevajadzētu veidot jaunu kvartālu. Tur drīzāk ir vieta brīvstāvošam objektam ar vizuālu akcentu. A.Kronbergs norāda uz divām sajūtām. Pirmā – ka Rīgā nav pietiekami daudz zaļumu, tāpēc par Studijas variantu B ir vērts padomāt. A.Kronbergs pievienojas G.Grikmanes viedoklim. Pilsētas centra parkā ir daudz laba – tur var rotaļāties bērni, atpūsties pensionāri. No otras puses, ir saprotams pārmetums par laukuma telpisko nenobeigtību. Situācija nav telpiski skaidra: stāvot vienā laukuma malā, nav saprotams, kas atrodas otrā. Valguma analīze ir viegli uztverama, tomēr nav pamatota. Ja attīsta kvartālu, tad tiem būtu jābūt mazākiem apjomiem – attīstīt vajadzētu šajā virzienā. Jaunais apjoms nevar būt masīvs, tam ir jābūt zaļam un viscaur lietojamam. Arī slimnīcai būtu labi, ja tā ļautu cilvēkiem izmantot parka caurstaigāšanas iespēju. Un kas notiek ar parkingu – kur ir iebraukšana? Tur ir īres līgums, kur īpašnieks nezina, ko ar šo līgumu darīt. Studija nevar palīdzēt te sakārtot īpašumu lietas. Nākamie soļi pēc Studijas ir prognozēt un ieteikt, ko darīt ar īpašuma attiecībām. Ja objektu liek stūrī, tad tur arī būtu vajadzīga stāvvietā. Visiem variantiem ir jāuzzīmē skice. Ir jābūt vīzijai par Dailes teātra attīstības nākotni, un E.Dukas pieminētā 300 vietu zāle ir jau ļoti konkrēts un vēra ņemams priekšlikums. Esošajam teātra vestibilam būtu jāapkalpo jaunās zāles un būtu jādomā par šīm zālēm, lai pēc 100 vai 200 gadiem tur būtu vieta, kur tās uzbūvēt, neliedzot šo iespēju realizēt turpmākajām paaudzēm. I.Leikums piekrīt A.Kronbergam par Dailes teātrim nepieciešamo piebūvi nākotnē un attiecīga būvprojoma parādīšanu Studijas materiālos. Viņš uzskata, ka slimnīcai būtu jāpaliek vēsturiskajos apjomos, kurus savukārt neļaus nevienam nojaukt. Svarīgākais ir jautājums par Brīvības un Šarlotes ielas stūra apbūvi un Dailes teātra laukuma sakārtošanu. Nedomāju, ka Studijas A variants ir labs risinājums, jo diez vai mēs pēc 10 gadiem šo it kā problēmu, ka teātrim piegulošā teritorija nav apbūvēta, redzēsīm tāpat kā šodien. Piemēram, salīdzināsim šo laukumu ar viesnīcas «Latvija» rekonstrukciju. Toreiz laukums viesnīcas priekšā uz Brīvības ielas pusi bija ērts sabiedrībai gan no pārvietošanās, gan vizuālā komforta viedokļa. Neiedziļinoties viesnīcas «Latvija» būvniecības ekonomiskajā

pamatojumā un skatoties šodienas acīm, perimetrālo apbūvi tomēr varēja veidot ar plašāku brīvo teritoriju. Ja arī pie Dailes teātra nāks klāt tāds pats jauns apjoms, baidos, ka situācija varētu atkārtoties. Esmu par to, ka laukums ir jālabiekārto un jāapzaļumo. Manuprāt, ir nepieciešama daudzstāvu auto novietne gar Šarlotes ielu, tuvāk Maiznīcas ielai, kur mašīnas varētu gan iebraukt, gan izbraukt. Šobrīd stāvvietā pretim Dailes teātrim ir haoss un auto novietošana nav atrisināta pareizi ne no ērtības, ne no satiksmes organizācijas viedokļa. A.Pauniņš piekrīt, ka vēsturiskajām ēkām un bērnu poliklīnikai būtu jāpaliek kā neatņemamai 1. slimnīcas sastāvdaļai un kultūrvēsturiskajam piemineklim, kā tas kādreiz ir ticis iecerēts. Par parka daļu krustojuma zonā – ja gribam tur ko būvēt, tad labāk ejam pazemē. To var izdarīt, tur nav ierobežojumu uz inženiertīkliem. Ja veidojam stāvvietas gar Šarlotes ielu, tad optimāls risinājums no būvuzņēmēju skatupunkta būtu to darīt zem zemes. I.Purmale norāda uz trīs būtiskiem aspektiem. Pirmais ir Dailes teātra laukuma robeža, otrais ir publiskā ārtelpa un Dailes teātra laukuma uzlabojumi un trešais – autostāvvietas pazemē. Laukuma robežu vajadzēja apskatīt B variantā, kur tā ir labāka. Simetriskums Studijas piedāvātajā kompozīcijā nav vienīgā iespējamā robeža. Jaunajam apjomam vajadzētu piemērot brīvstāvoša objekta principu ar integrāciju zaļajās struktūrās – skvērā, parkā. Tie būtu paviljona tipa apjomi, kas brīvi iekļaujas reljefā, pilnveidojot un uzlabojot esošo vidi. Pastiprināt reljefu līdz 1–2 stāvu apjomiem un ar tiem iezīmēt brauktuves robežu – skvēram raksturīgu teritoriju, kas iezīmētu arī Dailes teātra laukuma robežu. Stāvvietu priekšlikums bija tas jautājums, kas aizsāka jautājumu par šī laukuma robežu. Un, tā kā nepieciešamo stāvvietu izbūve bija nerentabla, būvniecības realizācijai bija nepieciešami papildu apjomi. Ir jāņem vērā arī, ka nākamajā gadā [t.i., 2013. gadā] tiks piedāvāta jauna auto novietņu sistēma, kuras mērķis būs atslogot Rīgas vēsturisko centru no pārmērīgas privātā autotransporta slodzes. Šis aspekts varētu aktualizēt jautājumu, vai pazemes stāvvietas šajā teritorijā vispār būs nepieciešamas. Šobrīd ir jājautā domes Īpašumu departamentam: kāda ir situācija ar noslēgto līgumu termiņiem un vai pastāv kāda iespēja tos grozīt vai lauzt. Kādam ir jānāk ar iniciatīvu to sakārtot arī juridiski, citādi iestāsies soda sankcijas. V.Valgums atzīmē, ka Studijai nav arhitektūras aspektu slodzes, tā ir telpiskā analīze ar mērķi sākt profesionāli orientētu diskusiju. Transporta organizācijas un funkcionālie risinājumi būtu jāietver konkrētajā attīstības plāna variantā un ir detalizējami turpmākajās projekta stadijās atbilstoši pieņemtajai teritorijas kompleksās attīstības stratēģijai. Labvēlīgie kvartāla pazemes būvniecības ģeotehniskie apstākļi ir pozitīvs priekšnoteikums transporta līdzekļu novietošanas problēmu risināšanai. Studija esošajai telpiskai situācijai piedāvā divas alternatīvas ar atšķirīgiem funkcionālajiem risinājumiem. A.Kronbergs komentē, ka Dailes teātra laukumam ir acīm redzamas problēmas ar funkcionalitāti. Šobrīd ir jautājums, vai tas ir laukums vai caurskriešanas vieta un kā tas varētu sākt dzīvot pilnasinīgu laukuma dzīvi. Varbūt tur varētu atrasties kāda jauna māja, kas ļauj nošķirt laukuma lietotājus, un lai tā nav viena liela auto stāvvietā. Ar telpisko analīzi neko nevar atrisināt, te ir vajadzīga sociālās domas modelēšana. J.Dambis piekrīt, ka transporta novietošana laukumā ir problēma un esošā situācija ir jāmaina. Tāpēc būtu jāapskata tāda iespēja, ka vakaros teātra apmeklētāji savu transportu novieto Brīvības ielas malā. Šobrīd ir nepieciešams kāds telpas organizēšanas pasākums, bet jau tālākā nākotnē var arī būt pazemes stāvvietā. Mums tur ir daudz brīvas vietas, kur netrūkst telpas un paralēli apkārt esošās vecās ēkas arī stāv galīgi neizmantotas. Šobrīd plānot jaunus apjomus ir pēdējais, ko šajā kvartālā var darīt. V.Brūzis uzskata, ka

atbalstāma robeža ir perpendikulārais zaļums Brīvības ielā, jo tā nodala medicīnu no kultūras funkcijas. Ir vesela sistēma, ar kuru Dailes teātra laukums kļūtu funkcionāls. Ir jārada pieprasījums publikai, kuru mēs vēlamies tur redzēt.

KOLĒGIJĀ NEIETILPSTOŠO KOLĒGU PIEBILDES

E.Duka atzīst, ka ar auto novietošanu Dailes teātra laukumā ir problēmas. Uz 2014. gadu tam ir jābūt sakārtotam, jo šobrīd māmiņas ar ratiņiem tam brīvi cauri tikt nevar. Tāpat tur ir atstāti tukšumi, kur katrs dara, ko grib. J.Radzevičs piemēru rosina ņemt no Nacionālā teātra, kur ir uzlikta auto novietošanu reglamentējoša ceļa zīme. Tāpat var mācīties no Nacionālās operas laukuma labiekārtošanas prakses. Taču problēma ir ar valsts īpašumu, par kuru Rīgas dome nevar lemt. J.Dambis piebilst, ka no nākamā gada kultūrvēsturiskos pieminekļus Rīgas dome varēs labiekārtot, pat ja tas ir valsts īpašums. M.Eisaka papildina, ka, pieļaujot apbūvi Dailes teātra priekšlaukumā, neatgriezeniski tiks zaudēta esošā pilsētas publiskā ārtelpa, kuras pilnveidošanai un labiekārtošanai nepieciešami minimāli ieguldījumi. Ņemot vērā pietiekamo apbūves blīvumu, viņa aicina kolēģiju pārdomāt, vai šis ir īstais brīdis un vieta jaunai apbūvei.

AGĒNTŪRAS DIREKTORA REZUMĒJUMS G.Princis – rezumējot ekspertu viedokļus par kvartāla telpiskā risinājuma iespējām, dominē idejas par publiskās ārtelpas funkcionālo labiekārtošanu bez jaunas daudzstāvu apbūves. Ir jāturpina diskusija par stāvvietu risinājumu, kā arī būtu vēlams, lai nākamais solis šī Studijas priekšlikuma kontekstā būtu apspriede ar Rīgas 1. slimnīcas vadību un Rīga 2014 organizatoriem par publiskās ārtelpas attīstības iespējām un transporta kustību. G.Princis piekrīt, ka turpmāk ir jādefinē Dailes teātra laukuma jaunās funkcijas arī citās dimensijās, ne tikai telpiskajā griezumā. Viņš pasakās visiem klātesošajiem par darbu un padomiem, ko rosināja Rīgas pilsētas arhitekta biroja pasūtītais Dailes teātrim piegulošās kultūras telpas attīstības stratēģijas – kvartāla telpiskās Studijas – profesionālais izvērtējums. Plkst. 17:05 Kolēģijas darbs tiek slēgts.

G.Princis